

Čarovniška knjiga I
ali
kako
je izginilo
jezero

Alenka Klopčič
ilustrirala Marta Bartolj

Sara, Tara in Lara

“Tara, Lara, vstanita!” je že tretjič iz kuhinje zavpila Sara, ob tem pa za vse tri mešala dišeč topel napitek, ki so mu rekle čarapino.

"Ja, ja," se je iz svoje sobe primajala razmršena Tara. Njeni črni lasje so se zdeli še bolj skodrani kot sicer.

Sara se je nasmehnila sestri: "Prav smešna si. Če bi te Jan zdajle videl ..."

"No, ampak Jana na srečo ni tu, ne?" je Tara grdo pogledala svojo rdečelaso sestro. "Če bi pa bil, bi ga že začarala, da bi mu bila že zjutraj nadvse všeč!" se je navihano nasmehnila.

Sredi velike kuhinjske mize, na katero je Sara že položila tri skodelice omamno dišečega čarapina, je stala ogromna buča Dondalabumba. In še preden je buča uspela namrgodeno zamomljati svoj protest zaradi Tarinih besed, se je oglasila svetlolasa Lara: "Tara, saj veš, da ne smemo trošiti svoje čarovniške energije kar tja v en dan. Koristiti jo moramo preudarno. In le ponoči."

"Ja, ja ... Se meni samo zdi, ali pa je danes neverjetno sitno jutro?" je bila nejevoljna Tara.

"Ah, daj, daj, sestrice," jo je po skodranih laseh ljubeče pobožala Sara in položila pred njo njeno najljubšo modro skodelico. "Tule imaš nekaj za dober začetek dneva!"

"Hvala, Sara! Tvoj čarapino je vedno najboljši del dneva!" se je nasmehnila Lara in zadovoljno srknila iz svoje zelene skodelice.

"Hvala!" je bila dobrovoljna tudi Sara in nagnila svojo skodelico, ki pa je bila roza barve.

V tistem hipu se je zaslišal vreščec glas sosede Sonje: "Aaaa! Kaj za ...?!"

Dekleta so skočila k oknu in zagledale Sonjo, kako z rokami na ustih osuplo strmi v fasado svoje velike hiše. Še prejšnji večer je bila kavno rjava, sedaj pa je bila pobarvana fluorescenčno zeleno, rože ovijalke, na katere je bila tako ponosna, pa so bile oranžne in ne več temno zelene.

Ko se je soseda obrnila proti hiši sester Sare, Lare in Tare, so se dekleta v čarovniški sekundi, ki so jo zaznale le one, sklonila s kuhinjskega okna in se klečeč pod njim in ob kuhinjskem pultu začela z rokami na ustih nagajivo hihitati.

"Misliš, da ve, da smo bile me?" je pridušeno vprašala Tara.

"Morda pa sumi, da jo je ponoči nosila luna," je še vedno v smehu odvrnila Sara.

"Namesto da bi bila zadovoljna, ker ima zdaj tako živahno hiško!" je zakrilila z rokami Lara, ostali dve pa sta spet butnili v smeh, tokrat še glasnejši, da ga

je slišala tudi soseda Sonja in jezno odvihrala v hišo. Odločila se je, da pokliče pleskarje, ki bodo še isti dan popravili njeno fasado.

"No, da se ne boste polulale, no," se je očitajoče oglasila buča Dondalabumba. "Ste jo spet ušpičile, kaj?" je bila huda na tri navihane najstnice, za katere je le ona vedela, da nosijo čarovniške moči, ki jih sproščajo ponoči in navadno v dobre namene.

"Nič nimam proti, če rešite psička, ki priklenjen na prekratko verigo cvili. Ali pa če odčarate grafite s šolske fasade. Nič nisem rekla tudi takrat, ko ste učiteljici Majdi pričarale žabo na njeno mizo, ker vas je po krivem obtožila, da ste jo spustile iz razredne-

ga akvarija. Čeprav bi učiteljico takrat skoraj kap. Da pa jo takole zagodete sosedi Sonji, nisem pa prav nič ponosna na vas. Pa kaj, če je Sonja kdaj sitna. Takšna pač je, sprejmite jo, ni ji pa treba vedno znova naga-jati!" jih je okregala Dondalabumba.

"Dobro, dobro, saj nismo hotele nič hudega, Dondalabumba."

"Ne, res ne," so se hitele opravičevati, še vedno pa jih je sililo na smeh zaradi cvileče sosede. S svojimi čarovniškimi čuti so jo še vedno slišale, kako benti po svoji hiši in se znaša nad nič krivimi pleskarji na drugi strani telefona.

Priprave na Zimski festival

“Dajmo, dajmo, fantje!” se je slišal gromek glas učitelja športne vzgoje, ki je spodbujal svojo ekipo modrih hokejistov. Ti so prav v tem trenutku uspeli osvojiti pak in ga že podajali proti svojemu голу na drugi strani jezera.

"Kaj je zdaj to, rdeči?! Popuščate, popuščate!" je rohnel glas drugega učitelja nad rdečimi hokejisti.

"Hitro, hitro, Jan!" je zacvilila Tara, ki je zaostala za Saro in Laro. Ti sta se obrnili in videli, da je njuna zaljubljena sestra opazila svojo simpatijo med modrimi hokejisti. Ko je že hotela Janu, ki je spretno vodil pak po ledu in se uspešno izogibal rdečim hokejis-

tom, z drobnim gibom s prsti poslati čarovniško energijo, ki bi mu prinesla gol, pa sta obe hkrati proti njej usmerili svoji odprti dlani, da je Tara v hipu otrdela in je bilo iz njenih ust slišati le še: "Ča ...". Hotela je izreči čarovniško besedo, ki bi Janu prinesla gotovo zmago.

Dekleta so vedela, da lahko svoje čarovniške moči uporabljajo le ena na drugi, če jih ne želijo izgubiti. Kar pa jo potrošijo navzven, morajo potem spet pridobiti s spanjem. Ker so prejšnjo noč porabile nekaj moči za začaranje fasade sosede Sonje, so morale za nekaj uric spat, sicer pa so noči kar prebedele.

"No, zdaj pa imaš!" je siknila Sara, ki je vedela, da jo sestra sliši, le premakniti se ne more.

"Tara, dobro veš, da ne smeš kar takole porabljeni svojih moči. Kolikokrat te morava še spomniti na to?" je bila na sestri huda Lara, ki je bila sicer mila in se je le poredko jezila.

"Ko vidiš Jana, si čisto zbežljana!" je spet povzdignila glas Sara.

"Če se ne boš malo umirila, nas boš izdala, česar pa si ne smemo privoščiti. Spomni se, kaj se je zgodilo z mami, ko jo je zlobni Van Hlod obročil čarovništva!" je sedaj že na pol v solzah zavpila Lara.

V tistem trenutku je Tara, na kateri je kratkotrajni urok sester minil, zajela zrak. "Ja, prav imata. Žal mi je."

"Obljubiš, da ne boš več ravnala tako nepremišljeno?" jo je vprašala Lara.

"Obljubim," je resno sklenila Tara.

"Velja. No, pojdemo, da ne zamudimo pouka," se je obrnila Sara in nadaljevala pot nad jezerom, kjer so rdeči in modri hokejisti nadaljevali napeto igro.

Modri hokejist, ki je še nekaj trenutkov prej vodil pak, je na gričku nad jezerom zagledal Taro in njeni sestri. Trenutek njegove nepozornosti pa je izkoristil rdeči hokejist, ga zbil na tla ter mu odnesel zmago.

"Butec, spet si zamočil pred njo," si je pod čelado zamomljaj Jan in se pognal za rdečim hokejistom.

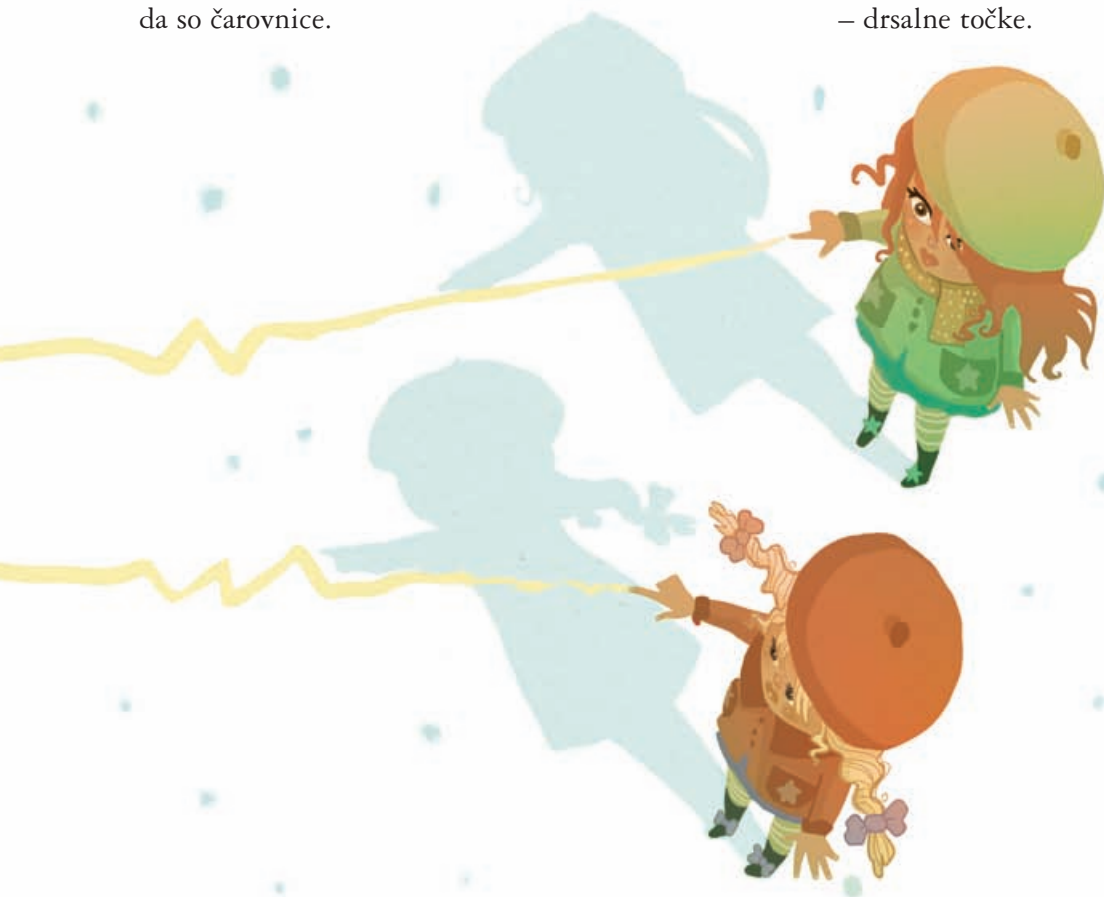
Tara je še enkrat pogledala nazaj proti jezeru, ni pa videla tudi gospoda Van Hloda, ki je z drugega grička nad jezerom z daljnogledom spremljal čarovnice in bil priča prav vsemu – od tega, da je Tara želela poslati čarovniško energijo med hokejiste, do tega, da sta ji to s hitrim urokom preprečili njeni sestri.

"Ta Zimski festival bo pa še zanimiv," se je hudobno zarežal in že premleval scenarij, ko bo na zadnji večer festivala ukanil tri dekleta in krajanom razkril, da so čarovnice.

"Sara, Lara in Tara, ve boste poskrbele za drsalno točko na letošnjem Zimskem festivalu na Gradiškem jezeru," je naročila učiteljica Majda sestram.

"Ja, učiteljica!" so odvrnile vse tri, presrečne, ker so dobile za nalogo drsanje, ki so ga naravnost oboževale. Sploh na svojih čarovniških metlah, ki so jim pričarale srebrno drsalko na špici, same pa so se oklepale le palice.

Lanskega festivala so se tako vsi spominjali prav zaradi njihove naravnost čarobne – ali čarovniške, česar pa ni vedel nihče razen njih in Dondalabumbe – drsalne točke.

Ko je učiteljica Majda delila naloge tudi ostalim sošolcem, so dekleta že staknila glave skupaj in začela snovati načrt: "Potrebujemo drsališče za vadbo. Pa žaromete ..." Bile so navdušene, k njim pa so že pristopile sošolke Lorena, Anabela in Rozalija.

"Letos bo vaša točka pogorela," je siknila Lorena, ki je želela biti najlepša na šoli. Poleg tega je že dvakrat povabila v kino tudi Jana, a jo je ta vedno zavrnil, češ da nima časa. Lorena je vedela, da je skrivaj zagledan v Taro, in prav zato je sklenila, da letos s prijateljicama na festivalu premaga sestre v drsanju.

"In kako naj bi se to zgodilo?" ji je nazaj siknila Tara, ki je čutila, da jo Lorena prezira.

"Počakaj, boste že videle," se je izzivalno namuznila Anabela. Lorena in Rozalija, ki sta stali poleg, sta se privošljivo nasmehnila.

"Se vidimo na Gradiškem jezeru!" je pomahala Rozalija, medtem ko sta Lorena in Anabela že prevzetno odvihrali iz razreda.

Drsaljšče na Gradiškem jezeru

“S ara, Lara, ujemita me!” se je kot strela mimo rdečelase in svetlolase sestre pognala Tara. “Z najmanjšim naporom!” ji je zavpila Lara in se prav tako urno pognala za njo.

“Še dojela ne boš!” je veselo zacvilila še Sara in se s svojo metlo na srebrni drsalki pognala za obema tako hitro, da je ledeni prah, ki ga je pustila za seboj, objel tekmovalne hokejiste. Ti za hip niso prav ničesar videli, pak pa jim je odnesel nagajivi mali kužek, ki je že cel dan spremljal, kako si ga fantje podajajo. Tako zelo ga je spominjal na njegovo teniško žogico!

Dekleta so tako hitro drsala po Gradiškem jezeru, da se je za njimi vila le prodorna srebrna svetloba. V tem svetlobnem pasu so bile sestre zaradi barv njihovih dolgih las videti kot črna, rdeča in bela krogla.

Nehote so poskrbele za spektakel, ki je hipoma

dobil gledalce. Poleg hokejistov so se vanje zazrli tudi vsi ostali dijaki in učitelji, ki so tisti trenutek pripravljali potrebno za Zimski festival ali pa vadili svoje točke na ledu. Med njimi so bile tudi Lorena, Anabela in Rozalija. Lorena je vedela, da bodo sestre že nekako poskrbele, da bodo v središču pozornosti, zato je s seboj od doma prinesla mamino metlo. V trenutku, ko se je začela “črna krogla” v srebrnem svetlobnem pasu približevati njej, v njeni bližini pa so stali tudi modri hokejisti z Janom na čelu, je Lorena vrgla metlo v svetlobni pas. Strašno je tresknilo, svetlobni pas je v hipu izparel, tri krogle – zdaj Tara, Lara in Sara – pa so po bolečem in glasnem trčenju pristale ena na drugi. Pred Janom je tako zdaj ležala osramočena Tara, z nje pa sta se počasi in stoka-joče pobirali njeni sestri. Vsi so se smejali, le Jan ne.

Kako je izginilo jezero

“Grrr, sovražim jo!” je tulila Tara, ko je z dolgimi in odločnimi koraki stopala proti domu. Sara in Lara sta s svojima metlama v rokah z drobnejšimi koraki skorajda tekli za njo.

"Tara, počakaj!" je vpila Lara.

"Ne pusti, da te spravi ob živce takšna avša," je dejala Sara.

"Ja, ne pusti tega in pokaži, da si boljša," je dodala Lara.

"Nehajta že!" se je besna Tara obrnila proti njima. Njeni temni lasje so se zdeli še bolj črni, kodri pa so ji opletali pred očmi, kot bi vsak posebej čutil enako mero jeze kot ona.

"Kar naprej se moram zadrževati!" je zavpila. Začela je oponašati Laro: "Tara, saj veš, da ne smemo trošiti svoje čarovniške energije kar tja v en dan." Pa nato še Saro: "Ko vidiš Jana, si čisto zbežljana." In potem spet Laro: "Spomni se, kaj se je zgodilo z mami ..."

"Bla bla bla!" je sedaj že tulila Tara. "Dajta mi mir!"

Bile so že pri hiši in Tara je z metlo tako butnila v vrata, da so ta zanihala in zaloputnila pred Sarinim in Larinim nosom. Sestro sta slišali še jezno odvreči metlo v klet in njene korake po stopnicah do njene sobe. Tam je zajokala. Po svoje sta jo razumeli, zato sta izključili svoj čarovniški sluh.

Videli sta sosedo Sonjo, ki jih je z odprtimi usti gledala s svojega vrta. Fasada njene hiše je bila spet ista kot dan prej in obe hkrati sta ji pomahali.

"Dober dan, soseda Sonja!" je na videz brezskrbno zaklicala Sara.

"Kako ste kaj danes?" pa je, ne da bi pričakovala odgovor, vprašala Lara.

Soseda Sonja je brez besed odhitela skozi vrata, dekleti pa sta obsedeli na stopnicah njihove velike pisane hiše. Ta je bila različnih barv in čeprav so bile zaradi tega mnogokrat tarča posmeha sokrajanov, se niso dale. Barvitost je dajala veselje že njihovi mami. V tistem pa sta Sara in Lara skovali načrt, kako bi razveselili sestro. Poskrbeli bosta, da bo jezero ... izginilo!

"Tara, zbudi se!" je na vrata njene sobe nežno, kot je znala le ona, potrkala Lara. "Sara je pripravila takšen čarapino, kot ga imaš najraje: s kremno peno in čokoladnim prahom."

Tara je nekaj zamomljala in zakopala glavo pod mehak vzglavnik. Ni ji bilo do tega, da bi vstala.

Na srečo je bila sobota in se ji še ni bilo treba soo-

čiti s posmehom sošolk in sošolcev ter z zbadanjem nadute Lorene in njenih prijateljic.

"Najraje bi jih vse začarala! Ali pa bi odčarala večrajšnji dan!" je obupano momljala pod vzglavnikom.

"Ne bo treba," je zdaj veselo na vratih zaklicala še Sara. "Najprej spij tale čudežni čarapino, potem pa imava zate presenečenje."

"Ja?" je končno dvignila glavo in s svojimi velikimi rjavimi očmi z zanimanjem pogledala sestri.

"Ja," sta se stisnili k njej in vse tri so glasno srknile topel in dišeč napitek. Tara iz svoje najljubše modre, Lara iz zelene in Sara iz roza skodelice.

"Jojmene ... Kaj sta storili? In to le zame," je komaj izustila besede povsem osupla Tara. Ko sta ji Sara in Lara, ki sta jo držali vsaka za eno roko, pripeljali pred hišo in ji odvezali trakec z oči, je pred seboj zagledala lesketajoče se Gradiško jezero. Napolnilo je kotlino, ob kateri je stala njihova pisana hiša in hiša sosede Sonje.

"Ribice sicer še vedno zbegano skačejo iz vode v delih, kjer ta ni zmrznjena, a se bodo že navadile," je z nasmehom rekla Lara.

"Ja, pa tudi voda bo verjetno že ponoči nazaj zmrznila," je dodala Sara. "In tako lahko preživimo vse naslednje noči do Zimskega festivala na ledu in vadiamo našo točko."

"Medtem pa tiste avše ne bodo imele kje vaditi!" je zdaj ugotovila Tara. "Punci, vidve sta zakon!" je zavpila in objela sestri. Ti dve sta bili presrečni, da je njun načrt uspel.

Ko so se vrnil v hišo, je Lara potegnila z buče Dondalabumbe belo cunjjo, da je ta globoko zajela sapo. "To presega vse meje! Dekleta!" je začela tuliti, da je postala vsa rdeča. "Ne morete kar ukrasti jezera!"

"Zakaj ne?" se je usedla za mizo Sara.

"Zakaj, zakaj – zato, ker ne!" je zavpila Dondalabumba.

"To ni noben odgovor," je prisedla še Lara.

"Dobro," se je umirila vznemirjena buča, ki je vedela za vsak pripetljaj, ki se je zgodil njenim varovankam ali pa so ga ušpičile same, še preden so se vrnile domov. "Jezera ne smete ukrasti že zato, ker so od njega odvisne mnoge živali."

Buča Dondalabumba je vedela, da so Sara, Lara in Tara najbolj goreče zaščitnice živali, kar jih je.

"Živali vedo, kje je voda. Ko bodo ugotovile, da je ni tam, kjer bi morala biti, bodo takoj zaznale, kam morajo, da jo spet najdejo," je dejala Tara in upala, da je res tako.

"Si prepričana?" je Dondalabumba uperila vanjo strog pogled iz svojih malih oči.

"No, ja, mislim ... Hm," ni bila več tako prepričana Tara.

"Glej, Dondalabumba, če se izkaže, da je kraja jezera – pa sploh ni kraja, samo izposodili sva si ga! – zares napaka, bomo jezero skupaj vrnile," je obljubila Sara.

"Ja, takoj jutri," je pritrdila Lara.

"Ne, to ni v redu. Kaj če vas kdo dobi?"

"Nihče nas ne bo dobil, ker nihče ne vidi jezera, le me," je bila ponosna Lara.

"Ja, Lara je predlagala, da jezero začarava tako, da ga ne bo videl nihče drug," je dodala Sara.

"Vidve sta pa od sile! No, pojdimo k naši točki za festival!" je bila navdušena Tara in že je stekla po svojo metlo v klet, da se poda na divje drsanje.

Drsalna točka in Van Hlod

“Skoči, Lara, skoči!” sta sestro spodbujali Sara in Tara, ki sta že stali na svojih metlah in lebdeli skoraj meter nad jezerom. Pod njima se je od srebrnih drsalk na koncih metel odbijala čudovita svetloba.

"Dajmo, metla!" je Lara pognala svojo metlo skorajda navpično v zrak, da bi preletela lebdeči sestri. Že ko ji je uspelo in je nad njunima glavama naredila dva obrata, svetloba, ki se je odbijala od jezera, pa je bila zdaj še močnejša, so zaslišale za seboj glas. "Sem vedel, da z vami nekaj ni prav!"

Ko so se obrnile in se v čarovniški sekundi postrojile ena zraven druge, so zagledale nečimrnega Van Hloda, ki je spremljal njihovo drsalno točko.

"O, gospod Van Hlod," je rekla Sara.

"Dober dan," je pozdravila Lara.

"Spet nimate drugega dela?" ni mogla skriti svojega prezira Tara.

"O, dovolj dela imam," je užaljeno odvrnil stari gospod, ki so ga vsi poznali kot najbolj godrnjavega človeka daleč naokoli. Mnogo pa so si dali opraviti tudi s tem, koliko je star, saj nihče ni vedel zagotovo.

"Spet preganjate čarovnice?" se je namuznila Lara.

Van Hloda je hotela spraviti v nelagoden položaj, saj je vedela, da se je že ničkolikokrat osramotil pred sokrajani, ko je oznanjal, da bo razkril, kdo so čarovnice,

ki ponoči čarajo. Čarovnij je bilo na pretek: enkrat je bil smetarski tovornjak začaran na živo roza, drugič je maček učiteljice Majde dobil nazaj četrto tačko, ki jo je izgubil v prometni nesreči, spet tretjič se je v šolski glasbeni učilnici kar na lepem znašel klavir ... Dogajale so se stvari, ki si jih nihče ni znal pojasniti.

A ker so bile za krajane dobre, si niti niso dajali opravka z iskanjem "krivcev", medtem ko je on dobro vedel, da za tem stojijo hčerke čarovnice, ki jo je nazadnje obtožil čarovništva. In zdaj je čas, da razkrije tudi njih!

"Čakajte, čakajte, vas že dobim!" jim je zagrozil s stisnjeno pestjo. "Razkril vas bom, kot sem razkril vašo mamo!"

"Čar ...!" Tara je že stisnila palec in kazalec skupaj in hotela začarati hudobnega Van Hloda, ko sta Sara in Lara zavpili: "Ne!"

Spustila je prsta in dejala: "Prav imata. Ni vreden." Obrnila se je in se vrnila v hišo, sestri pa takoj za njo.

Van Hlod, ki je z negotovim korakom skušal za njimi in še malo poizvedovati okoli njihove hiše, je sedaj stopil na zaledenelo jezero, ki ga seveda ni mogel videti, in padel vznak, da je kar zadonelo. "Auuu!" je zatu-lil, da so glasno vzletele vse ptice, ki so do tedaj mirno spale v bližnjem gozdu.

"Če pozabimo na Van Hloda, je bila naša drsalna točka danes izvrstna," je sklenila Lara in položila na mizo večerni čarapino.

"Ja, to je res," je bila zadovoljna tudi Sara. "Ti nisi zadovoljna?" se je obrnila k Tari, ki je držala skodelico čarapina in zaskrbljeno zrla predse.

"Tara je v dvomih, da je bila kraja jezera dobra odlo-čitev," se je zdaj oglasila buča Dondalabumba.

"Res, Tara?" je vprašala Lara.

"No, saj cenim, kar sta naredili zame. Me lahko zdaj veliko vadimo, medtem ko ostali ne morejo ...

Res pa me malo skrbi, kako so se ljudje odzvali na to, da ni jezera, in kako se držijo živalice," je iskreno odgovorila.

"Pa pojdimo pogledat!" je odložila svojo skodelico Sara.

"Ja, pojdite, pojdite!" je takoj dodala Dondalabumba. "Pa pozorne bodite na labodjo družino, ki navadno vedri ob jezeru!" je še zavpila za njimi, ko so že zaprle vhodna vrata. A buča je vedela, da so jo dekleta prav dobro slišala.

ZIMSKI FESTIVAL ODPADE!

“**O**, ne. Kaj sva storili?" je bila žalostna Lara. "Zimski festival odpade?" je prebrala obvestilo na leseni tabli, ki je še pred nekaj dnevi stala ob Gradiškem jezeru, zdaj pa ob suhi kotanji.

"Ne, tega ne smemo dopustiti," je rekla Tara.

"Kaj pa boste storile?" se je zaslišal prijeten glas za njihovimi hrbti.

Spet so se v čarovniški sekundi sunkovito obrnile in pred seboj zagledale Jana. Ta je presenečeno obstal, poleg njega pa še nekaj njegovih prijateljev, modrih hokejistov, ki so jih občasno opazovale z grička nad jezerom.

"Amm ..."

"No ..."

"Nismo ...," so jecljale Sara, Lara in Tara, ki kar niso našle takojšnjega odgovora.

"Morda pa bodo pričarale jezero nazaj?!" se je zdaj hudobno zarežal Van Hlod, ki se jim je približal od strani.

"Kako to mislite, gospod Van Hlod? Pričarale nazaj?" je vprašal Jan.

"Saj niso čaravnice!" se je oglasil Janov prijatelj Peter.

"Da ne?" je zajedljivo odvrnil Van Hlod. "Zakaj pa potem nosijo s seboj metle?" je pokazal na metle, ki so jih dekleta v tem trenutku še bolj tesno prijela.

"Ah, dajte no, gospod Van Hlod, metle imajo za svojo drsalno točko," se jim je postavil v bran Jan.

"Drsalno točko, ki je zdaj ne bodo izvedle!" se je porogal ženski glas. Prišla je Lorena, spremljale pa so njene avšaste prijateljice, ki se kar niso mogle nehati hihitati.

"No, ko smo že pri tem, je tudi ve ne boste," je odločno odvrnil Jan in s tem prehitel Taro, ki je že hotela začeti nepovezano jezicati nazaj. Ni se mogla upreti, da se ne bi odzvala na Lorenine opazke.

"Hm," so se spogledale Lorena, Anabela in Rozalija, ki so prvič pomislile na to. Sara, Lara in Tara pa so se le nasmehnile njihovi kratkovidnosti.

"Gospod Van Hlod, mislim, da ste šli tokrat z vašimi obtožbami predaleč!" je dejala učiteljica Majda, ki je prišla ravno pravi čas, da ga je slišala. "To so enkratna dekleta in dijakinje in ne morete jih takole obtoževati."

"Saj je v redu, učiteljica Majda. Gospod Van Hlod pogosto ne ve, kaj govori," je dejala Sara.

Van Hlod je zasikal: "Smrklja, kako si dovoliš ..." Že je stopil proti trem čarovnicam, ko se je predenj postavila učiteljica Majda.

"Dovolj. Pojdite domov, gospod Van Hlod," je dejala z glasom, ki mu ni mogel oporekati.

Van Hlod je nekaj zamomljal in se obrnil proti domu, toda nihče ni vedel – niti tri čaravnice in Dondalabumba ne, da bo tokrat zares naredil vse, da bo na predvečer Zimskega festivala razkril, kdo so v resnici Sara, Lara in Tara.

Vrnitev Gradiškega jezera

“Poglejta, Dondalabumba je imela prav!” je Sara pokazala na labodjo družinico. Mama labodka je stiskala vse tri mladičke, oče labod pa je zbegano hodil ob robu, kjer je nekoč ležalo jezero.

Krilil je s perutmi in prhotal. Ko pa je zagledal dekleta, ki so stala v bližini njegove družine, je napačno krenil proti njim.

"Bežita!" je zavpila Lara in se na svoji metli že pogrnala proti pisani hiši na drugi strani grička. Na srečo je že padla noč, ki je bila pozimi v njihovih krajih res dolga, in so lažje uporabljale svoje čarovniške moči. Tara in Sara sta ji bili tesno za petami.

"Ne morem verjeti, tisti labod bi nas nabutal," je dejala Sara, ko so kmalu za tem vstopile v domačo hišo.

"In prav bi naredil!" je s kuhinjske mize zavpila buča Dondalabumba.

"Dobro, Dondalabumba, vidimo, da nismo storile prav, ko smo si vzele jezero," je dejala Tara.

"No, midve sva ga vzeli," ji je skočila v besedo Lara.

"Vzeli sta ga zaradi mene in jaz sem bila vesela za to, tako da se čutim soodgovorno," je resno odgovorila Tara. "Res me je zaneslo, kadar je šlo za Jana. In vaju je zaneslo, ko je šlo zame. To je šola za vse."

"Res je," je pritrdila Sara.

"Me veseli, da ste prišle do takega zaključka, punce. Veste, da sem vedno na vaši strani in tudi vedno bom, a kar ni prav, ni prav. Toda na srečo lahko storjeno popravite," je modro dejala Dondalabumba.

"In to tudi bomo!" je rekla Sara.

Sestre so staknile glave skupaj in naredile načrt, kako bodo jezero to noč vrnile nazaj na svoje mesto. Niso pa bile pozorne, da se je okoli njihove hiše ves čas smukal Van Hlod, ki je tudi že uspel pripraviti zvarek, ki bi ga zlil na ledeno jezero, da bi to postalo

vidno vsem krajanom. Vedel je, da čaravnice nekaj naklepajo, zato je ob njihovo hišo s pogledom proti mestu, kjer so dekleta vadila svojo drsalno točko, namestil kamero. Ta bo posnela dogajanje, ki bo sledilo to noč, še prej pa bo na ledeno ploščo zlil svoj zvarek. Ko je pomislil na to, se mu je kar smejalo ...

"Čar-čar-čar!"

"Čar-čar-čar!"

"Čar-čar-čar!" so vpile tri čaravnice in se držale za roke, te pa stegovale visoko v nebo. Nad njimi se je smejala velika polna luna in v daljavi je bilo slišati volčje zavijanje.

"Čar-čar-čar!"

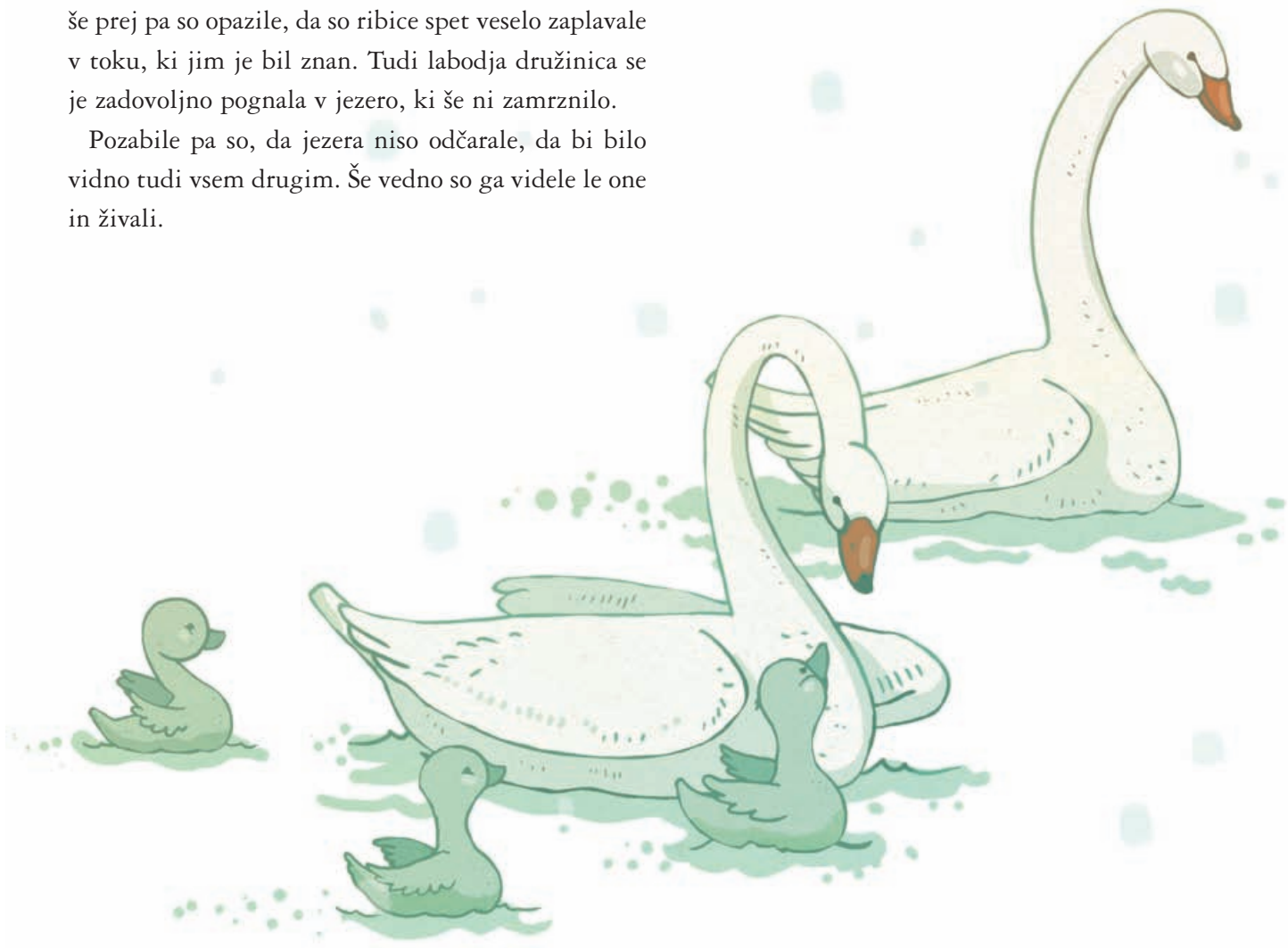
"Čar-čar-čar!"

"Čar-čar-čar!" so poskusile ponovno. Led na jezeru je začel glasno pokati, voda pa se je kot ogromna skala počasi zlila v vodnato kroglo. Bila je tako velika, da je prekrila svetleč mesec, ko se je dvignila nad čaravnice v nebo. Čaravnice so lebdele nad tlemi in veliko vodnato kroglo vodile preko griča na mesto, kjer je prvotno ležalo jezero.

Tako močna čarovnija jih je v hipu utrudila in ko niso bile več dovolj močne, so spustile roke, vodnata krogla pa je glasno pljusnila v veliko prazno kotanjo.

Sicer mirno jezero je dobilo divje valove. Dokler se niso pomirili, so Sara, Lara in Tara sedele na gričku, kjer so oni dan opazovale modre in rdeče hokejiste. Ko se je že začelo daniti, so se odpravile proti domu, še prej pa so opazile, da so ribice spet veselo zaplavale v toku, ki jim je bil znan. Tudi labodja družinica se je zadovoljno pognala v jezero, ki še ni zamrznilo.

Pozabile pa so, da jezera niso odčarale, da bi bilo vidno tudi vsem drugim. Še vedno so ga videle le one in živali.

Zimski festival na Gradiškem jezeru

“S eveda moramo izpeljati Zimski festival!” je Tara prepričljivo dejala učiteljici Majdi. "Toda kako? Vse aktivnosti, ki smo jih pripravljali, so na ledu, mi pa nimamo jezera!" je bila že obupana učiteljica, ki je bila tudi vodja tokratnega Zimskega festivala.

"Učiteljica Majda, nikar ne skrbite, vi le pripeljite krajane k jezeru in videli boste, da se bo festival zgodil," je dodala Lara.

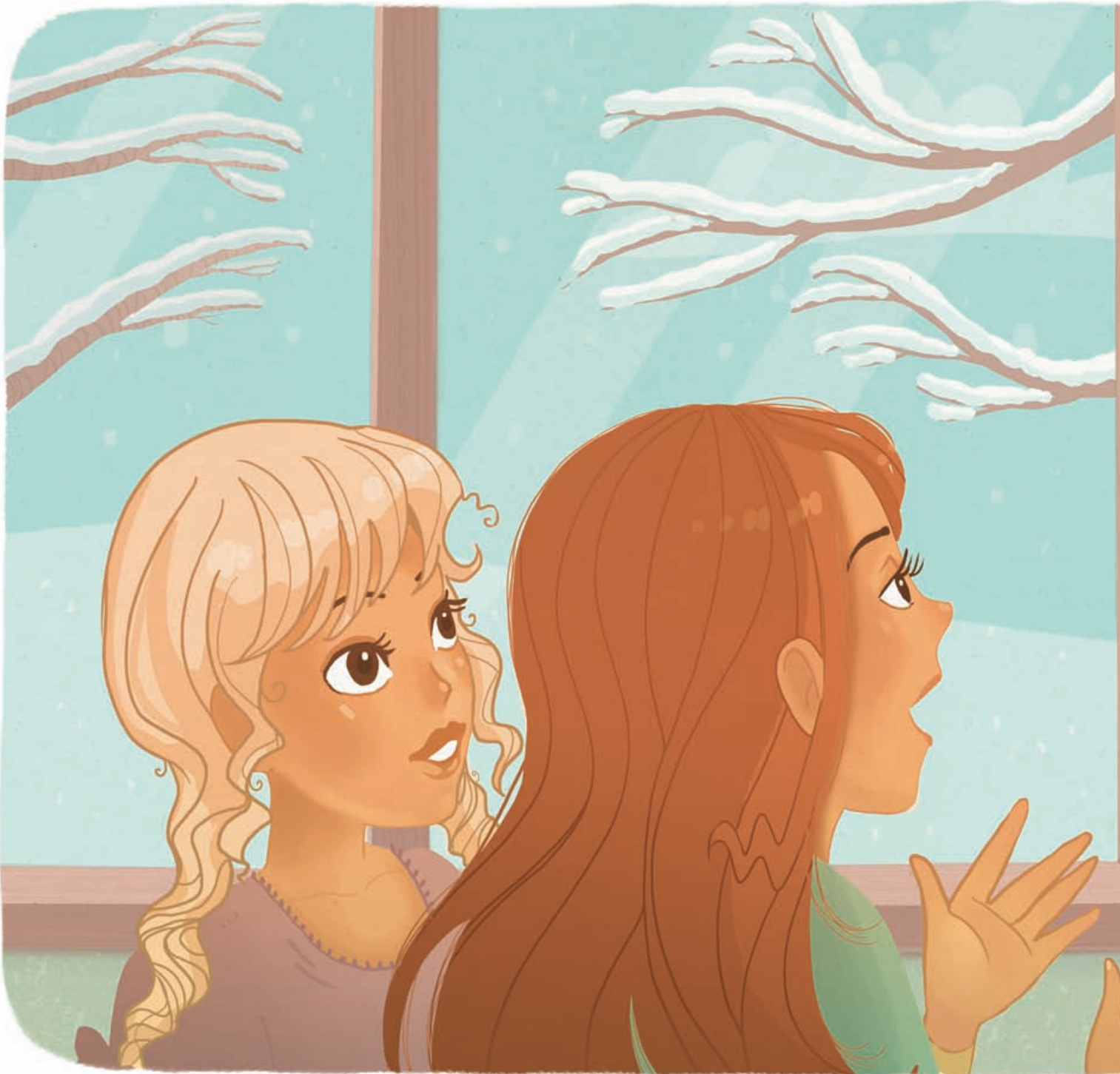
"Ja, zbobnajte vse na kup danes popoldne, me pa bomo imele otvoritveno drsalno točko," je bila navdušena tudi Sara.

"Prav, to bom naredila, toda če jezera ne bo in bo festival klavrno propadel, bodo ljudje močno razočarani," je odvrnila učiteljica Majda.

"Ne bodo!" so vznemirjeno odvrnile tri čarovnice in odhitele iz razreda. V tistem hipu je zazvonil zvonec za konec odmora in ko so stekle v drug razred na naslednjo uro, je iz njega izstopil Jan.

Tara se je skoraj zaletela vanj. Srečala sta se s pogledom, ona pa že kot ničkolikokrat prej v njegovi bližini ni mogla izustiti niti besede. Jan je vprašal: "Bi šla mogoče na vroč kakav po pouku?" V istem trenutku se je ugriznil v jezik, ker si sploh ni mogel misliti, da bi šla Tara z njim ven.

"Ja, seveda!" je skoraj zavpila, da ga je kar streslo. "Naj počaka do večera, ko bomo imeli Zimski festival, prav?" je še dodala. Odvihrala je in ni več slišala njegovega tihega vprašanja: "Kakšen festival?"

Učiteljici Majdi je uspelo pripeljati vse krajanje do kotanje, kjer naj bi ležalo jezero in kjer naj bi se zgodil Zimski festival. Med hokejisti je prihajal tudi Jan, ki še vedno ni mogel povsem verjeti, kaj mu je ob skorajšnjem trčenju v šoli zavpila Tara. A poskusiti ni greh, si je mislil.

Ko so že vsi stali na bregu, se je nad jezerom, ki ga tedaj še niso videli, na metli pognala Sara, za njo pa Tara. V zraku sta izvedli blizu dvajset izvrstnih akrobacij. Ko sta bili pri tleh, se je publiki sicer zdelo, kot da drsata po ledeni površini, a so bili povsem osupli. Nekateri so si prekrivali oči, drugi usta. Med njimi je bila tudi soseda Sonja.

Ko se je Tarina in Sarina spektakularna točka bližala koncu, sta dekleti na metlah obstali poldrugi meter od tal. Tedaj pa je od neznano kje priletela še Lara in s svojo metlo izvedla drzen obrat nad sestrinima glavama, da je prisotnim zastal dih, potem pa se je razlegel val navdušenja. Seveda je vse to od strani opazoval tudi Van Hlod. Menil je, da mora izkoristiti pozornost gledalcev.

V tistem hipu je na ledeno površino, za katero je vedel, da je tam, ker je prejšnjo noč sledil čarovnicam, zlil svoj zvarek. Jezero je hipoma zasijalo zeleno, potem modro in na koncu belo.

Krajanje pa so bili povsem osupli, dve gospe sta se celo oprli na svoja moža, saj nista mogli verjeti svojim očem.

Dekleta so šele sedaj doumela, da jezera še pred sekundo nihče od krajanov ni videl. Zlobni Van Hlodov načrt, kako jih bo razkril, jim je nazadnje še pomagal!

"To! Bravo! Jupi!" so se razlegali vzkliki krajanov, slišalo pa se je tudi gromek aplavz in vesele žvižge. Še preden so Tara, Sara in Lara pridrsale do brega, se je na jezero pognala vsa mladež.

Hokejisti so začeli s svojo igro, Lorena, Anabela in Rozalija pa so hitele s prikazovanjem svoje plesne točke, a jih je zaradi vsesplošnega vznemirjenja in navdušenja le malokdo sploh opazil.

"Poslušajte!" se je kar naenkrat razlegel glas Van Hloda, ki je tulil v zavijajoč mikrofona.

"Zdaj vam bom dokazal, kar že vseskozi govorim: ta tri dekleta so čaravnice!"

Ljudje so se spogledovali med seboj, ko je Van Hlod začel predvajati posnetek s svoje kamere kar na belo površino jezera. Pričakoval je, da se bo prikazalo dogajanje preteklega večera, ko so dekleta s čarovnijo prenesla jezero izpred svoje hiše v to kotan-

jo. Toda film je prikazal le smukanje starega Van Hloda okoli hiše deklet. Bilo je očitno, da je kamero nekdo nosil za njim in ga snemal. Ljudje so se začeli muzati in smejati. "Pojdi domov!" "Žlehtnoba nora!" se je sem in tja slišalo med množico.

Tudi Sara, Lara in Tara so medtem zadrževale dih, saj res niso vedele, kaj naj pričakujejo. Ko je bilo posnetka

konec, so olajšano zajele sapo in v tistem trenutku jim je pomahala in pomežiknila njihova soseda Sonja. Bilo jim je jasno, komu se morajo zahvaliti za srečen razplet zgodbe.

Veselo so ji pomahale nazaj. Sklenile so, da morajo biti v prihodnje bolj previdne, takoj zatem pa je Tara že stekla k stojnici toplih napitkov, kjer jo je s kakavom že čakal njen Jan.

Alenka Klopčič

Čarovniška knjiga I ali kako je izginilo jezero

ilustrirala Marta Bartolj

lektorirala Maja Sušin

oblikovala Jamaja, Maja Rostohar

izdala Eko knjiga d.o.o.

tisk Tiskarna Januš

Ljubljana, oktober, 2011

1. natis, 1. izdaja

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

KLOPČIČ, Alenka
Čarovniška knjiga I ali Kako je izginilo jezero / Alenka Klopčič
; ilustrirala Marta Bartolj. - 1. izd., 1. natis. - Lukovica : Eko
knjiga, 2011

ISBN 978-961-93140-1-2

258102784

Vse pravice so pridržane. Noben del te knjige se brez pisnega dovoljenja avtorice ne sme v nobeni obliki reproducirati ali z uporabo elektronskih sistemov predelovati, kopirati, tiskati, razmnožiti ali razširjati. Brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedano javno objavljati knjige ali njenih delov, distribuiranje in dajanje v najem.